

163. Møde.

Fredag den 11. August Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af en mellem Danmark og de amerikanske Forenede Stater den 4. August 1916 i New York afsluttet Konvention angaaende Overdragelsen til de nævnte Stater af Øerne St. Thomas, St. Jan og St. Croix i Vestindien.

Forhandlingen genoptoges.

J. C. Christensen: Af Forhandlingerne i Gaar fremgik det meget tydeligt, at Rigsdagen ikke forhandler denne Sag under Tvang. Det er ikke en Tvangssituation, vi befinder os i, og det er godt, thi var det Tilfældet, vilde Forhandling, som jeg sagde i Gaar, være ganske umulig. Finansministeren gjorde sig imidlertid øjensynlig Flid for at fremhæve overfor det høje Ting, at Besiddelsen af Øerne under de nuværende Forhold rummede en ikke ringe Fare, og han gik endog saa vidt, at han sagde, at den Traktat, som var oprettet, blev afsluttet efter en Forhandling, som var ført med en os venskabeligsindet Stat saaledes, at der var lagt, et venskabeligt Tryk paa os. Jeg forstaar ikke, hvorledes Finansministeren kunde sige noget saadant, thi det er ikke min Opfattelse, at der er lagt endog blot et venskabeligt Tryk paa os under disse Forhandlinger. Man kan selvfølgelig sige, og det er jo blevet udtalt af en Minister, at Besiddelsen af Øerne under de nuværende Forhold kan rumme en Fare. Det gør nemlig enhver dansk Besiddelse under de nuværende Forhold. Man kan vel ikke en Gang sige, at hele vort Land er udenfor Fare under de nuværende Forhold. Men skulde den Omstændighed, at Besiddelsen af Øerne rummer en Fare, bringe

os til at vedtage en Beslutning, som man maaske under andre Forhold ikke vilde vedtage, synes jeg, en saadan Beslutning vilde blive skæbnesvanger, thi vi kan dog ikke paa nogen Maade fremstille Forholdene saaledes, at vi skulde tage Beslutninger under Frygt. Det, at en Besiddelse kan rumme en Fare, er ikke en tilstrækkelig Begrundelse for at sælge Besiddelsen. Hvis saa var, maatte vi spørge os selv: Hvad skal vi da gøre ved de mange Øer, som tilhører vort Arveland, og hvis Besiddelse ogsaa kan rumme en betydelig Fare? Noget saadant kan man ikke, synes jeg, fremsætte overfor denne Forsamling.

Den højtærede Finansminister drog til Felts mod mine Udtalelser om, at der var og er den Opfattelse i vort Folk, at det vilde være heldigt at beholde Øerne og at udnytte de Muligheder, der maaske kan være forbundne med Øerne, naar Krigen en Gang er forbi. Jeg nævnede det, ikke fordi jeg selv tror paa, at de Muligheder er store, men fordi, som jeg sagde, den Opfattelse nu en Gang findes i vort Folk, og træffer man saa under de Forhold, hvorunder vi lever, en Afgørelse, der gaar imod disse formodede Muligheder, vil der kunne rettes en Bebrejdelse mod dem, der træffer Afgørelsen, fordi disse Muligheder ikke er blevet udnyttet. Og denne Bebrejdelse vokser stadig i Omfang. Der vil kunne bundfælde sig en Bitterhed, som vi helst skulde være fri for, hvis det er muligt. Det er ikke tilstrækkeligt at sige, som Ministrene siger, at det kun er Fantasterier, der her er Tale om, dermed kan man ikke afvise dette. Den bedste Afvisning vilde netop være, at man udsatte Afgørelsen og lod undersøge, om disse Muligheder var til Stede. Tanken om disse Muligheder kommer heller ikke i Strid med den saakaldte Monroe-Doktrin, thi jeg tror ikke, nogen har tænkt paa, at Øerne skulde gøres til Genstand for direkte Bytte med en anden europæisk Magt.

Den anden Indvending, jeg anførte, drog Finansministeren ogsaa til Felts imod, idet han sagde, at denne Rigsdag er fuldkommen kompetent til at træffe Afgørelsen, og Udenrigsministeren anførte, at overfor Udlandet var den fuldkommen kompetent. Jeg fastholder nu den Op-